18/06/2023

Όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης: Πώς μας κοροϊδεύει πολλές φορές ο Διάβολος

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

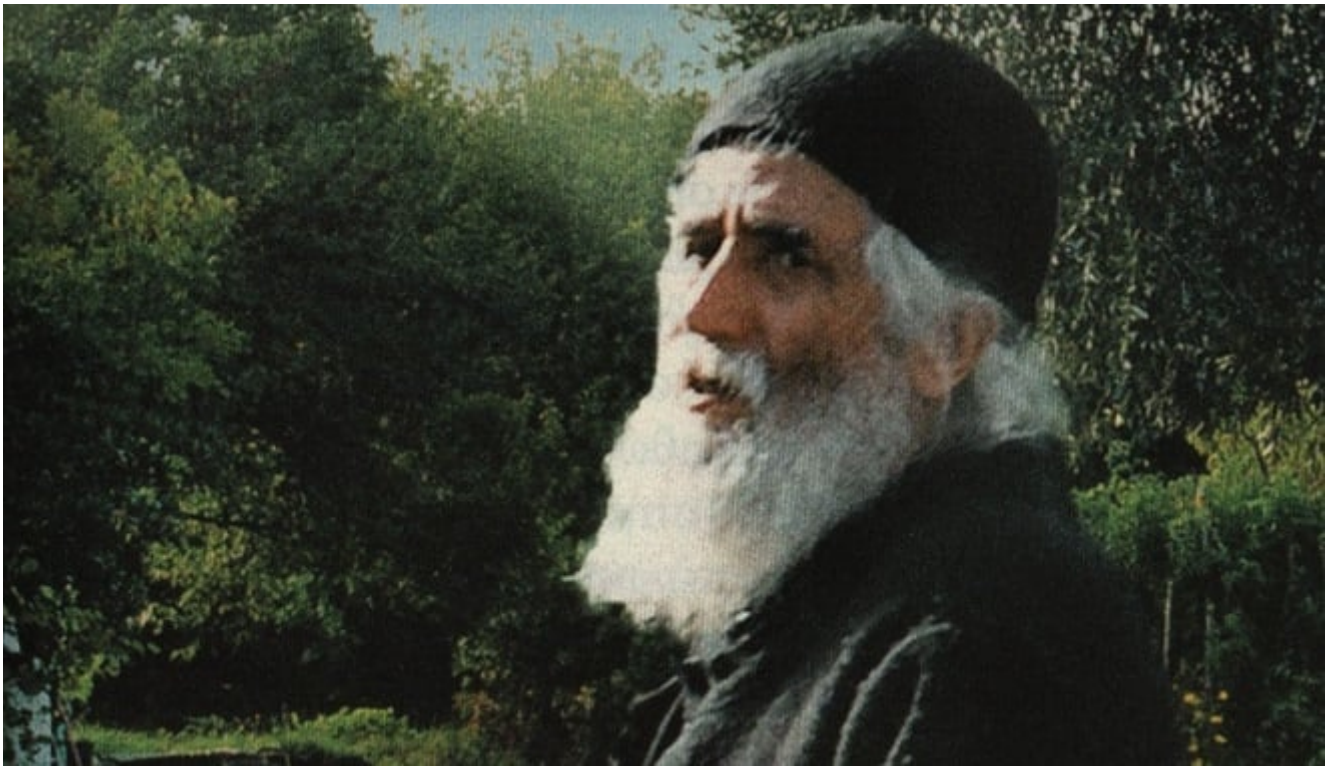

«Αδελφός μοναχός κάποτε ρώτησε τον όσιο Παΐσιο: – Τι να κάνω με τον απότομο τρόπο μου, που πληγώνει τους άλλους; Αποκρίθηκε: – Τον απότομο τρόπο σου να τον στρέψεις στον παλαιό σου άνθρωπο, για να αξιοποιηθεί. Πρέπει να γνωρίζουμε ότι μέσα σε μία Αδελφότητα είναι και πληγωμένες ψυχές, οι οποίες έχουν τουλάχιστον από παρηγοριά ανάγκη, αν όχι από θεραπεία, και όχι από περισσότερο πλήγωμα. Επίσης είναι και Αγγελικές ψυχές, που πρέπει να τις φερόμαστε με ευλάβεια, διότι στα μάτια του Θεού, νομίζω, έχουν μεγαλύτερη αξία και από τους Αγγέλους οι ένσαρκοι Άγγελοι. Ο διάβολος όμως πολλές φορές μας κοροϊδεύει με τον εξής τρόπο: την μεν εικόνα του Αγγέλου να την προσκυνούμε με ευλάβεια μεγάλη, τον δε ένσαρκο Άγγελο, τον πλησίον μας, που είναι εικόνα Θεού, να τον πληγώνουμε, να τον υβρίζουμε κ.λπ.» **(Οσίου Γέροντος Παϊσίου αγιορείτου, Επιστολές, εκδ. Ι. Ησυχ. «Ευαγγ. Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης).**

Με σοφό και διακριτικό τρόπο ο όσιος **Γέρων του Όρους** επιχειρεί να διορθώσει την ταραγμένη συμπεριφορά του αρχάριου μοναχού που τον κάνει να μην νιώθει

καλά γιατί βλέπει ότι είναι εκτός της χριστιανικής πνευματικής ζωής. Διότι βεβαίως η σχέση προς τον συνάνθρωπο αποκαλύπτει την ποιότητα της χριστιανοσύνης μας: σχέση εν αγάπη και ταπεινώσει αποτελεί δείγμα ότι ορθοποδεί κανείς˙ σχέση με οργή και επιθετικότητα αποτελεί δείγμα ότι βρίσκεται εκτός της χάρης του Θεού, έστω κι αν αριθμεί ίσως δεκαετίες θεωρούμενης χριστιανικής ζωής, ακόμη και καλογερικής. *«Αγαπάτε αλλήλους, καθώς ηγάπησα υμάς» ακούμε την αιώνια προτροπή και εντολή του Κυρίου Ιησού Χριστού˙ και: «ο μη αγαπών τον αδελφόν αυτού ον εώρακε, πώς δύναται αγαπάν τον Θεόν ον ουχ εώρακε;» – «από τον πλησίον μας εξαρτάται η ζωή και ο θάνατος».*

Ο **όσιος Παΐσιος** λοιπόν ανοίγει τα μάτια στον αρχάριο αδελφό, ο οποίος όμως έχει την ταπείνωση να ρωτήσει τον **μεγάλο Γέροντα**. Και τι του λέει; Πρώτον, ότι είναι ακριβώς «τυφλός» πνευματικά, γι' αυτό και αδιάκριτος. Ούτε την πληγή που επιφέρει ψυχικά στον ασθενή αδελφό βλέπει ούτε και το πώς ο ίδιος γίνεται αντίθεος, βάλλοντας κατά ενός εν σαρκί αγγέλου που τον ευλαβείται και ο ίδιος ο Θεός! Αυτό δεν συνιστά και τη μεγαλύτερη τραγωδία ενός θεωρουμένου χριστιανού; Να νομίζει ότι αγωνίζεται και ότι προκόπτει στην πνευματική ζωή, δηλαδή ότι «ανοίγεται» στο φως του Θεού, κι όμως τελικώς να βυθίζεται περισσότερο στο σκοτάδι! Κι ο **όσιος Γέροντας** προχωρεί ακόμη περισσότερο: η τύφλωση του αδελφού αποκαλύπτεται με την πρακτική αθεΐα του. Γιατί αθεΐα δεν είναι μόνον η άρνηση του Θεού ως οντότητας, κατά το «είπε άφρων εν τη καρδία αυτού, ουκ έστιν Θεός» – κάτι που δεν έχουν οι δαίμονες: εκείνοι «πιστεύουσι και φρίσσουσι» ενώπιον του Θεού, παραμένοντας όμως δαίμονες! – αλλά κυρίως η άρνηση υπακοής στο άγιο θέλημά Του και η αδυναμία αναγνωρίσεώς Του εκεί που υφίσταται η παρουσία Του: στον κάθε πλησίον, κυρίως τον εν **Χριστώ αδελφό,** στο κάθε τι από τον κόσμο που αποτελεί Δημιουργία Εκείνου. Αυτό που θεωρείται δηλαδή το άπαν της χριστιανικής βιοτής: η θυσιαστική αγάπη προς τον συνάνθρωπο ως στάση κατ' ουσίαν απέναντι στον ίδιο τον Χριστό, ο χριστιανός το διαγράφει και το υποβαθμίζει.

Οπότε, με ανάγλυφο τρόπο, λέει ο άγιος, φανερώνεται η υποκρισία του χριστιανού: από τη μία να προσκυνεί τις εικόνες του Χριστού, της Παναγίας, των αγίων, των Αγγέλων, και μάλιστα με «ευλάβεια!», και από την άλλη να μη λαμβάνει καθόλου υπ' όψιν τις ζωντανές εικόνες του Χριστού που είναι οι συνάνθρωποί μας. «Πρόκειται για κοροϊδία του διαβόλου απέναντί μας» καταλήγει. Εμείς που κληθήκαμε εν Χριστώ ως ενδεδυμένοι Εκείνον να διαλύουμε τα έργα του διαβόλου, οι πιστοί που κανονικά θα έπρεπε να κάνουμε τον διάβολο να τρέμει με την παρουσία μας, οι ίδιοι γινόμαστε τα αντικείμενα του χλευασμού και της κοροϊδίας του – αυτό δεν έλεγε και ο μέγας Πορφύριος, ότι δηλαδή δεν μπορεί να αντέξει τη σκέψη ότι στην κρίση του Θεού ο Κύριος θα παρουσιάζεται «ντροπιασμένος» για

τα μέλη Του που Τον αρνήθηκαν στην πράξη! «Σε ό,τι κανείς έχει ηττηθεί, σ' αυτό έχει υποδουλωθεί» λέει ο απόστολος Πέτρος, που σημαίνει ότι μπορεί σχήματι μεν να είμαστε «νικητές», πράγματι δε να είμαστε υποχείρια και όργανα του Πονηρού! Το δράμα πολλών χριστιανών!

Αλλά ο **άγιος Παΐσιος** λέει και ένα δεύτερο, θετικό αυτή τη φορά, στον αρχάριο αδελφό: ναι, ο παρορμητικός και οργίλος χαρακτήρας σου σε κάνει να ξεφεύγεις από τη χριστιανική ζωή, όμως «αξιοποίησε» τη μειονεξία αυτή. Πώς; Στρέφοντας την οργή και το απότομο του τρόπου σου κατά του παλαιού ανθρώπου σου, κατά της αμαρτίας σου δηλαδή και όλων των κλάδων της. Κι εδώ ο άγιος εκφράζει αυτό που λένε όλοι οι νηπτικοί Πατέρες της Εκκλησίας: η οργή είναι μία δύναμη της ψυχής που καλούμαστε όχι να την καταστρέψουμε ή να τη διαγράψουμε, αλλά να τη στρέψουμε στην ορθή της κατεύθυνση. Ο Θεός, σημειώνουν, μας έδωσε την ανδρεία της ψυχής για να μπορούμε να πορευόμαστε με δύναμη και θάρρος στον πνευματικό αγώνα και τον κατά Χριστόν προορισμό μας, την ομοίωσή μας με Εκείνον. Που θα πει: κανείς δεν μπορεί να προκόψει πνευματικά αν είναι υποτονικός και χαλαρωμένος και ράθυμος στη ζωή του. «Πνεύμα ηγεμονικόν» ζητάμε διαρκώς από τον Θεό μας στις προσευχές μας, όπως ήδη διά του αγίου βαπτίσματος και του αγίου χρίσματος λάβαμε από τον Θεό «όχι Πνεύμα δειλίας αλλά δυνάμεως και αγάπης και σωφρονισμού». «Ζέων τω πνεύματι» θα αναφέρει σε άλλο σημείο και πάλι ο απόστολος, δηλαδή έχοντας ως σύμμαχο την ανδρεία και την ορμή της ψυχής μας να μπορούμε να επιτελούμε το άγιο θέλημα του Θεού: «τω Κυρίω δουλεύοντες». Έλεγχος λοιπόν των δυνάμεών μας, ώστε να μη χάνουμε τον στόχο της ζωής μας: την όσο το δυνατόν αναμαρτησία μας.

Πηγή: pemptousia.gr/ pgdorbas.blogspot.com